

Arrest

nr. 141 211 van 18 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guatemalaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 januari 1989.

Op 26 maart 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 23 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 9 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26.03.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 39 van de wet van 26 met 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3" worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrekken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest HVW Leuven dd. 16.05.2014 waaruit blijkt dat hij in de maanden januari 2013 en oktober 2013-maart 2014 een werkloosheidsuitkering ontving

- schrijven dd. 12.04.2013 en 05.05.2014 waaruit blijkt dat hij met steun van de VDAB de opleiding 'bachelor lager onderwijs' zal volgen, en vrijgesteld is van het betalen van het inschrijvingsgeld

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt wegens het volgen van een opleiding. Bijgevolg dient hij aan te tonen dat hij heden actief op zoek is naar een job.

Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar een job, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt haar persoonlijke bestaansmiddelen: - arbeidsovereenkomst dd. 12.05.2014

Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel met betrekking tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° , 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet zou aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekster betwist dit.

Er werden attesten neergelegd van de referentiepersoon: attesten HVW Leuven waaruit blijkt dat hij in de maanden januari 2013 en oktober 2013 – maart 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; een schrijven dd. 12.4.2013 en dd. 5.5.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon met steun van de VDAB een opleiding „bachelor lager onderwijs“ zal volgen en vrijgesteld is van het betalen van het inschrijvingsgeld.

De beslissing stelt dan dat uit die documenten niet afdoende zou blijken dat de referentiepersoon vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt wegens het volgen van een opleiding. Hij zou bijgevolg moeten aantonen dat hij actief op zoek is naar een job. Vermits hij dit niet bewijst wordt de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen voor het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Dit motief is én feitelijk én juridisch onjuist.

Uit de overeenkomst voor beroepsgerichte doorstroomopleiding (zie stuk) blijkt dat de referentiepersoon een opleiding volgt van één jaar aan de Karel De Grote Hogeschool om het diploma van onderwijzer te bekomen. In deze overeenkomst staat duidelijk (artikel 7) dat de referentiepersoon volgens de werkloosheidsreglementering beschouwd wordt als „niet-werkende werkzoekende“, „werknemer met gezinslast“.

Hij volgt een jaar lang de lessen en moet niet beschikbaar zijn voor de arbeidsmarkt. Dit laatste is de logica van een dergelijke overeenkomst. Verzoeker wordt opgeleid in een knelpuntberoep (onderwijzer) en zijn verplichting is om de lessen te volgen.

Het gaat ook juridisch niet op om de werkloosheidsuitkeringen „niet in aanmerking te nemen“. Dit schendt de bepalingen van de wet die stelt dat werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking worden genomen. Een afzonderlijke bijkomende voorwaarde is dat er actief naar werk gezocht wordt.

Het is evident dat het volgen van een cursus om een beroepsgerichte doorstroomopleiding te volgen dient beschouwd te worden als actief zoeken naar werk. Het actieve bestaat precies in het volgen van de opleiding om zo aan werk te geraken. De wetgever heeft duidelijk bedoeld dat werklozen die „passief“ zijn wat betreft het zoeken van werk niet in aanmerking komen. De referentiepersoon doet precies wat de wet vereist. De wet stelt nergens dat het zou moeten gaan om een korte termijn optie.

Minstens dient gesteld te worden dat verzoekster niet gehoord werd met betrekking tot de inhoud en het karakter van beroepsgerichte doorstroomopleiding van haar echtgenoot.

Het hoorrecht is op dit punt geschonden. Moest verzoekster op dit punt gehoord zijn dan had zij kunnen aantonen dat deze opleiding precies inhield dat haar echtgenoot tijdens de opleiding niet ter beschikking moest stellen van de arbeidsmarkt en dat zij opleiding precies een actieve vorm van het zoeken naar werk inhield.

Tweede onderdeel,

Verzoekster zelf heeft documenten neergelegd met betrekking tot haar persoonlijke bestaansmiddelen.

De beslissing stelt dat met deze gegevens geen rekening kan worden gehouden daar enkel deze van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen.

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde volgens artikel 42, §1 tweede lid vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: „Il revient à l' autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l' article 42, §1, alinea 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics“).

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 146 205 van 4 juni 2014 RvV dat de stelling van het Grondwettelijk Hof bevestigt.

In casu wordt het inkomen van verzoekster zelf zondermeer uitgesloten. Ook het inkomen van de referentiepersoon wordt zondermeer niet in aanmerking genomen.

Dit is in strijd met wat het Grondwettelijk Hof stelt. Op die wijze doet de bestreden beslissing op geen enkele wijze het verplichte onderzoek in het concrete geval en op basis van de behoeften van de referentiepersoon en van verzoekster. Wanneer dit onderzoek zou gebeurd zijn zou vastgesteld zijn dat minstens de inkomsten van verzoekster en de referentiepersoon samen, voor zover op zich het inkomen van de referentiepersoon niet zou volstaan, quod non, ruimschoots volstonden om in de behoeften van het gezin te voorzien.

Minstens dient gesteld te worden dat verzoekster niet gehoord werd met betrekking tot de behoeften en de verhouding ervan tot de inkomsten. Het hoorrecht is op dit punt geschonden. Moest verzoekster op dit punt gehoord zijn dan had zij kunnen aantonen dat de inkomsten ruimschoots volstonden. Er is bijgevolg een schending van de motiveringsverplichting, van artikel 40ter en van het hoorrecht.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden doordat onterecht zou gesteld zijn dat de referentiepersoon over onvoldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Zij stelt dat haar echtgenoot wél werk zoekt, nu zij studies als dusdanig zouden moeten worden beschouwd. Zij meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke bestaansmiddelen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel voor dat de gemachtigde van de Minister van Justitie ten onrechte eist dat wordt aangetoond dat ‘op korte termijn’ werk wordt gezocht. Verzoekende partij stelt dat het feit dat haar echtgenoot student is, aantoonde dat hij ook werkzoekende is.

Verweerder laat ter zake gelden dat uit art. 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kon worden genomen, voor zover is aangetoond dat de betrokken echtgenoot actief werk zoekt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat studeren niet kan worden aanzien als actief werk zoeken, terwijl anderzijds wordt gemotiveerd dat niet is aangetoond dat verzoekende partij vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt.

Actief werk zoeken impliceert dat de werkzoekende zich aanbiedt bij werkgevers met het oog op een tewerkstelling, hetgeen in casu niet gebeurt, of minstens niet is aangetoond. De stelling van verzoekende partij als zou studeren dienen te worden aanzien als actief werk zoeken, is onjuist, nu het louter studeren niet kan leiden tot werk – daartoe dient verzoekende partij ook te solliciteren.

Verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt, hetgeen logischerwijs zou volgen uit de overeenkomst die in die zin zou zijn afgesloten.

Verweerder laat ter zake gelden dat dergelijke overeenkomst niet bij de aanvraag werd voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Er kan ten andere geenszins worden afgeleid uit het loutere feit dat een overeenkomst werd afgesloten tussen verzoeker en de VDAB dat verzoekende partij vrijgesteld is van de verplichting om werk te zoeken.

De verweerder laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het actief werk zoeken, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze

vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat geen correcte behoeftenanalyse gebeurde. Zij meent dat haar inkomen ten onrechte werd uitgesloten, en meent dat ook rekening diende te worden gehouden met de werkloosheidsuitkering die haar echtgenoot ontvangt.

Verweerder laat – nog los van de vaststelling dat de door verzoekende partij aangevoerde rechtsregels de gemachtigde van de Staatssecretaris er niet toe verplichten een behoeftenanalyse uit te voeren - gelden dat inderdaad niet kan worden verwacht van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat rekening wordt gehouden met de inkomsten van verzoekende partij zelf, nu zij haar aanvraag indiende in functie van haar echtgenoot.

Verweerder verwijst dienaangaande naar volgende rechtspraak:

“Verzoekers stellen dat hun zoon over een totaal inkomen van 2983,83 euro per maand beschikt. Dit inkomen is samengesteld uit werkloosheidsuitkeringen en kinderbijslag.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het doel van de kinderbijslag erin bestaat de ouders financieel te ondersteunen bij de opvoeding van de kinderen. Het is niet bedoeld om te voorzien in het levensonderhoud van derden, zoals verzoekers. Bijgevolg kan het ook niet voorkomen dat de verzoekers niet : ten laste van de Belgische overheden zullen vallen.

Waar verzoekers stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de kinderbijslag wel in aanmerking neemt voor de berekening van de solvabiliteit van een garant in het kader van visumaanvragen, wijst de Raad erop dat verzoekers een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend hebben en geen visumaanvraag waarbij een attest van tenlasteneming ingediend kan worden.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat.” (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

Terwijl, zoals reeds gesteld, geen rekening kon gehouden worden met de werkloosheidsuitkering van de echtgenoot van verzoekende partij.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke

bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere ‘behoefteanalyse’ te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen.

Tenslotte stelt verzoekende partij dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd, nu haar niet de kans werd gegeven de werksituatie van verzoekende partij toe te lichten, zonder dat zij wist dat er zich ter zake een probleem stelde.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het aan de verzoekende partij toekomt om bijkomende informatie en documenten aan de procedure toe te voegen en desgevallend haar standpunt omtrent de beëindiging van de tewerkstelling van haar vader bekend te maken.

Zie:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder herhaalt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Verzoekende partij had terdege de kans om alle nuttige documenten over te maken. Verzoekende partij slaagt er niet in een schending van het 'hoorrecht' aannemelijk te maken, los van de vraag naar de toepasselijkheid van dit beginsel op een procedure in het kader van het vreemdelingencontentieux.

Door de gemachtigde van de Minister van Justitie werd geheel terecht beslist tot afgifte van een bijlage 20 lastens verzoekster. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad merkt op dat artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40*bis*, §§ 2 en 4 en artikel 40*ter* van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenote is van een Belgische man, die hem begeleidt of zich bij hem voegt op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man beiden ouder zijn dan 21 jaar. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Het komt toe aan de vreemdeling die voorhoudt, gelet op de bepalingen van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen door het voorleggen van de passende overtuigingsstukken.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden(...)" RvV 145 420 - Pagina 4

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 maart 2014 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij legde een uittreksel van de huwelijksakte neer, alsook een verblijfsvergunning. Zij werd verzocht om binnen de drie maanden documenten over te leggen met betrekking tot de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met betrekking tot de behoorlijke huisvesting en de documenten met betrekking tot de ziektekostenverzekering voor de Belg en zijn gezin.

Ten bewijze van de bestaansmiddelen heeft de verzoekende partij documenten neergelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot, met name de Belgische referentiepersoon, een werkloosheidsuitkering geniet en zich met de ondersteuning van de VDAB ingeschreven heeft voor een opleiding 'bachelor lager onderwijs', een attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon vrijgesteld is van het betalen van haar inschrijvingsgeld voor de opleiding, in het attest wordt ook aangegeven dat het VDAB-contract in de maand september 2013 ondertekend wordt, en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd die ingegaan is op 12 mei 2014 op naam van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt dat enerzijds dat de referentiepersoon niet afdoende aantoonbaar is vrijgesteld te zijn en niet beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt wegens het volgen van een opleiding. Bijgevolg had de Belgische referentiepersoon dienen aan te tonen dat hij heden actief op zoek is naar een job. Omdat de referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar een job, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat omwille van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden met de arbeidsovereenkomst van 12 mei 2014 van de verzoekende partij. Zo stelt de verwerende partij: *"Er kan met deze gegevens echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."* Ook uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij het als een determinerend motief beschouwt dat het de Belgische onderdaan is, die over de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij wijst er verder op dat daar de referentiepersoon over een werkloosheidsuitkering beschikt, het derhalve duidelijk is dat ze ten laste valt van de Belgische staat.

In casu verliest de gemachtigde hierbij echter uit het oog dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt echter niet dat er aanwijzingen zijn dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. Hierbij moet worden geduurd dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. Het staat bijgevolg vast dat de verwerende partij op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de

Vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd van 12 mei 2014 niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of de echtgenoot van de verzoekende partij al dan niet over *“bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* beschikt.

In casu is de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekend bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij *“geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht”* – en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS